UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

5 päivänä kesäkuuta 2013*

Tulliliitto — Uudesta-Seelannista peräisin olevien laktoglobuliinitiivisteiden maahantuonti — Tuontitullien kantaminen jälkitullauksin — Tuontitullien peruuttamista koskeva hakemus — Asetuksen (ETY) N:o 2913/92 220 artiklan 2 kohdan b alakohta ja 236 artikla

Asiassa T-65/11,

Recombined Dairy System A/S, kotipaikka Horsens (Tanska), edustajinaan asianajajat T. Kristjánsson ja T. Gønge,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään A.-M. Caeiros, L. Keppenne ja B.-R. Killmann, avustajanaan asianajaja P. Dyrberg,

vastaajana,

jossa vaaditaan osittain kumoamaan 12.11.2010 tehty komission päätös K(2010) 7692 lopullinen, jossa todetaan, että tiettyjen tuontitullien kirjaaminen tileihin jälkikäteen oli oikeutettua eikä näiden tullien peruuttaminen ollut oikeutettua (asia REC 03/08),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood sekä tuomarit F. Dehousse (esittelevä tuomari) ja J. Schwarcz,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kristensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.12.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja Recombined Dairy System A/S toi Euroopan unioniin laktoglobuliinitiivisteitä (jäljempänä myös tiivisteet), jotka olivat peräisin Uudesta-Seelannista. Laktoglobuliinitiivisteestä on olemassa eri muotoja, joiden ominaispiirteenä on niiden heraproteiinipitoisuus.

2 Kantaja esitti vuosina 1993 ja 1994 Tanskan tulliviranomaisille pyynnöt sitovien tariffitietojen saamisesta kymmentä laktoglobuliinitiivistettä varten, joihin kuuluivat muun muassa tiivisteet 312, 392 ja 472. Kantajalle annettiin näitä kolmea tuotetta varten sitovat tariffitiedot saatujen tietojen perusteella ja ilman tuotteiden analysointia. Kantajan ilmoittamissa tiedoissa, jotka toistettiin sitovissa tariffitiedoissa, viitattiin muun muassa kuiva-aineen painosta laskettuun yli 80 prosentin heraproteiinipitoisuuteen ja koostumukseen, josta 75 prosenttia oli beta-laktoglobuliinia ja immunoglobuliinia ja 25 prosenttia muita heraproteiineja. Kyseiset laktoglobuliinitiivisteet luokiteltiin tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, liitteessä I olevan yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3504. Yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3504 kuuluvat muun muassa ”tiivistetyt maitoproteiinit”. Näitä kolmea tuotetta varten annetut sitovat tariffitiedot olivat voimassa 13.4.1994–12.4.2000.

3 Vuonna 1995 kantaja esitti Tanskan tulliviranomaisille pyynnön sitovan tariffitiedon saamisesta tiivistettä 450 varten. Tulliviranomaiset ilmoittivat kantajalle, ettei uusi sitova tariffitieto ollut tarpeen, koska tiiviste 450 oli suureksi osaksi identtinen tiivisteen 472 kanssa, jota varten oli jo annettu sitova tariffitieto. Kantaja peruutti pyyntönsä. Kantaja ei siten ole saanut sitovaa tariffitietoa tiivistettä 450 varten.

4 Kantaja ei ole tehnyt pyyntöä sitovan tariffitiedon saamisesta muita tuotetyyppejä eli tiivisteitä 131 ja 8471 varten.

5 Sen jälkeen kun erään näytteen analyysi oli osoittanut heraproteiinipitoisuuden olevan alun perin ilmoitettua alempi (eli heraproteiinipitoisuus alle 80 prosenttia), Tanskan tulliviranomaiset analysoivat kaikki laktoglobuliinitiivisteet, joita kantaja toi maahan. Tämän perusteella tulliviranomaiset päättivät 27.11.2000 luokitella tiivisteet 131, 312, 392, 450 ja 8471 yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 0404 ja kirjata näiden tuotteiden tuontitullit jälkikäteen. Tähän tariffinimikkeeseen kuului muun muassa ”hera, myös tiivistetty”. Tulliviranomaiset ilmoittivat tässä päätöksessä myös, että jos kantajan alun perin ilmoittama heraproteiinipitoisuus olisi pitänyt paikkansa (eli heraproteiinipitoisuus olisi ollut yli 80 prosenttia), tulliviranomaiset olisivat luokitelleet kyseiset tuotteet yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3502. Tähän tariffinimikkeeseen kuuluivat muun muassa ”kahden tai useamman heraproteiinin tiivisteet, joiden heraproteiinipitoisuus on suurempi kuin 80 prosenttia kuiva-aineen painosta”. Tulliviranomaiset luopuivat siten näiden tuotteiden luokittelemisesta yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3504.

6 Kantajan kiistettyä tariffiluokittelun ja käytetyn analyysimenetelmän Tanskan tulliviranomaiset muuttivat menetelmäänsä ja päätyivät lopulta katsomaan, että kantajan alun perin ilmoittama laktoglobuliinitiivisteiden proteiinipitoisuus (eli heraproteiinipitoisuus suurempi kuin 80 prosenttia kuiva-aineen painosta) piti paikkansa. Tulliviranomaiset päättivät tarkastella tariffiluokittelua uudelleen ja muuttivat päätöstään luokittelemalla tiivisteet 131, 312, 392, 450 ja 8471 yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3502. Tämä tariffiluokittelun muutos ei vaikuttanut asianomaisten tuotteiden tuontitullien kirjaamisesta tileihin jälkikäteen tehtyyn päätökseen.

7 Kantaja teki 13.6.2005 Tanskan tulliviranomaisille tuontitullien peruuttamista koskevan hakemuksen yhtäältä yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan, luettuna yhdessä 236 artiklan kanssa, ja toisaalta sen 239 artiklan perusteella. Kantajan hakemus koski niiden laktoglobuliinitiivisteiden maahantuontia 1.9.1997–2.8.2000, joita varten ei joko ollut milloinkaan annettu sitovaa tariffitietoa tai joita varten aikaisemmin annettu sitova tariffitieto ei ollut enää voimassa tuontiajankohtana. Tanskan tulliviranomaiset hylkäsivät tämän hakemuksen 1.8.2005 tehdyllä päätöksellä.

8 Kantaja nosti 22.9.2005 tästä päätöksestä kanteen Landsskatterettenissä (valtakunnallinen veroasioiden tuomioistuin, Tanska).

9 Landsskatteretten määräsi 13.9.2007, että Tanskan tulliviranomaisten oli saatettava kantajan hakemus Euroopan yhteisöjen komission ratkaistavaksi. Landsskatteretten katsoi muun muassa, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tai 239 artiklassa säädettyjen edellytysten täyttymistä ei asiaan liittyvien seikkojen perusteella voitu sulkea pois.

10 Tanskan viranomaiset saattoivat 6.10.2008 komission käsiteltäväksi pyynnön siitä, että komissio päättäisi tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, oliko tuontitullien kirjaaminen tileihin jälkikäteen oikeutettua, ja toissijaisesti, oliko näiden tullien peruuttaminen tullikoodeksin 239 artiklan nojalla oikeutettua.

11 Komissio katsoi 12.11.2010 tehdyssä päätöksessä K(2010) 7692 lopullinen, jossa todettiin, että eräiden tuontitullien kirjaaminen tileihin jälkikäteen oli oikeutettua eikä niiden peruuttaminen ollut oikeutettua (asia REC 03/08) (jäljempänä riidanalainen päätös), ensinnäkin, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla oli oikeutettua jättää kirjaamatta tileihin jälkikäteen tuontitullit tiivisteen 450 maahantuonneista ennen 13.4.2000. Muiden tuotteiden eli tiivisteiden 131, 312, 392 ja 8471 tuonneista sekä tiivisteen 450 tuonneista 13.4.2000 tai sen jälkeen osalta komissio katsoi, että tuontitullien kirjaaminen tileihin jälkikäteen oli oikeutettua. Toiseksi komissio katsoi tullikoodeksin 239 artiklan nojalla, että tuontitullien peruuttaminen oli oikeutettua tiivisteiden 312 ja 392 tuontien sekä 13.4.2000 lähtien tapahtuneiden tiivisteen 450 tuontien osalta. Sen sijaan komissio katsoi, ettei tuontitullien peruuttaminen ollut miltään osin oikeutettua tiivisteiden 131 ja 8471 tuontien osalta. Tältä osin komissio totesi, ettei asiassa ollut mitään tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuja erityisiä olosuhteita, koska kantaja ei ollut milloinkaan pyytänyt sitovaa tariffitietoa näitä tuotteita varten.

Asian käsittely ja asianosaisten vaatimukset

12 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.1.2011 toimitetulla kannekirjelmällä.

13 Unionin yleinen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

14 Asianosaisten lausumat ja niiden vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen suullisiin kysymyksiin kuultiin istunnossa 6.12.2012.

15 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 ja 4 kohdan

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

17 Aluksi on syytä todeta, että kuten kantaja on istunnossa vahvistanut, käsiteltävänä olevan kanteen tarkoituksena on saada kumotuksi riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 ja 4 kohta siltä osin kuin ne koskevat tiivisteiden 131 ja 8471 maahantuonteja.

18 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste, johon vedotaan ensisijaisesti, koskee tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja 236 artiklan rikkomista. Toinen kanneperuste, johon vedotaan toissijaisesti, koskee tullikoodeksin 239 artiklan rikkomista.

19 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo olevan tarkoituksenmukaista, että kantajan ensimmäinen kanneperuste käsitellään ensiksi.

20 Kantaja vetoaa pääasiallisesti siihen, että oikeudenkäynnin kohteena olevien tiivisteiden luokittelu yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3504 on virhe, joka on Tanskan tulliviranomaisten aiheuttama siitä riippumatta, onko kyseisiä tiivisteitä varten annettu sitova tariffitieto vai ei.

21 Komissio kiistää kantajan väitteet. Komissio huomauttaa muun muassa, etteivät kaikki laktoglobuliinitiivisteet yleisesti ottaen ole identtisiä tariffiluokittelun kannalta. Komissio vetoaa myös siihen, ettei oikeudenkäynnin kohteena olevia tiivisteitä varten ole milloinkaan annettu sitovaa tariffitietoa. Tiivisteiden 131 ja 8471 maahantuontien lukumäärä ei myöskään ole ollut suuri. Lopuksi komissio katsoo, ettei asiassa ole esitetty mitään asiakirjoja, joista ilmenisi, että tavaroista tulli-ilmoituksissa käytetty nimitys olisi yhdistettyyn nimikkeistöön sisältyvien erittelyjen mukainen.

22 Aluksi on syytä muistuttaa, että tullikoodeksin 220 ja 239 artiklassa säädetyillä menettelyillä on sama tavoite eli tuonti- ja vientitullien jälkikäteen maksamisen rajoittaminen tapauksiin, joissa jälkikäteen maksaminen on perusteltua ja yhteensopivaa luottamuksensuojan periaatteen kaltaisen perusperiaatteen kanssa. Tuonti- tai vientitullien palauttaminen tai peruuttaminen, joihin voidaan ryhtyä vain tiettyjen edellytysten täyttyessä ja nimenomaisesti säädetyissä tilanteissa, muodostaa myös poikkeuksen tavanomaiseen tuonti- ja vientimenettelyyn, joten säännöksiä, joissa säädetään tällaisesta palauttamisesta tai peruuttamisesta, on tulkittava suppeasti (ks. asia C-552/08 P, Agrar-Invest-Tatschl v. komissio, määräys 1.10.2009, Kok., s. I-9265, 52 ja 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan yhteydessä on muistettava, että tämän säännöksen mukaan toimivaltaiset viranomaiset jättävät kirjaamatta tuontitullit tileihin jälkikäteen vain, jos samanaikaisesti täyttyy kolme edellytystä. Ensinnäkin tullien kantamatta jättämisen on pitänyt johtua toimivaltaisten viranomaisten omasta virheestä, lisäksi näiden viranomaisten virheen on oltava luonteeltaan sellainen, ettei vilpittömässä mielessä toiminut tullivelallinen ole voinut kohtuudella havaita sitä, ja tullivelallisen on pitänyt tulli-ilmoituksessaan noudattaa kaikkia voimassa olevia säännöksiä. Näiden edellytysten täyttyessä tullivelallisella on oikeus siihen, ettei tulleja kanneta jälkitullauksin (ks. asia C-173/06, Agrover, tuomio 18.10.2007, Kok., s. I-8783, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Näistä edellytyksistä ensimmäisen osalta on muistettava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan tarkoituksena on suojella tullivelallisen perusteltua luottamusta siihen, että kaikki tullien kantamista tai kantamatta jättämistä koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat perusteltuja.

Tullivelallisen perusteltu luottamus kuitenkin ansaitsee kyseisen artiklan mukaista suojaa vain, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat itse luoneet sen perustan, johon velallisen luottamus pohjautui. Näin ollen ainoastaan sellaiset virheet, jotka johtuvat toimivaltaisten viranomaisten aktiivisesta toiminnasta, oikeuttavat siihen, ettei tulleja kanneta jälkitullauksin (ks. edellä 23 kohdassa mainittu asia Agrover, tuomion 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Tämän edellytyksen ei lähtökohtaisesti voida katsoa täyttyneen siinä tapauksessa, että toimivaltaiset viranomaiset ovat erehtyneet viejän antamien sellaisten väärien ilmoitusten vuoksi, joita näiden viranomaisten ei odoteta tarkistavan tai joiden pätevyyttä niiden ei odoteta arvioivan. Tällaisessa tapauksessa tullivelan maksamisesta vastuussa olevan velallisen on kannettava sellaisesta kaupallisesta asiakirjasta aiheutuva riski, joka myöhemmin tehdyssä tarkastuksessa osoittautuu vääräksi (ks. asia C-251/00, Ilumitrónica, tuomio 14.11.2002, Kok., s. I-10433, 43 ja 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Oikeuskäytännön mukaan on sen sijaan niin, että toimivaltaisten viranomaisten voidaan katsoa tehneen virheen, jos ne eivät ole esittäneet mitään huomautuksia tavaroiden tulliluokittelusta, jonka talouden toimija on tehnyt tulli-ilmoituksissaan, jos näihin ilmoituksiin on sisältynyt kaikki kyseisen säännöstön soveltamiseksi tarvittavat tiedot tosiseikoista siten, ettei toimivaltaisten viranomaisten mahdollisesti myöhemmin tekemissä tarkastuksissa voi ilmetä mitään uusia seikkoja. Näin on erityisesti silloin, kun kaikki talouden toimijan esittämät tulli-ilmoitukset ovat olleet täydellisiä siten, että niissä on mainittu muun muassa tavaroiden nimitys sellaisena kuin se on täsmennettynä ilmoitettuun tariffinimikkeeseen liittyvissä yhdistetyn nimikkeistön merkinnöissä, ja kun kyseiset maahantuonnit ovat olleet lukuisia ja tapahtuneet suhteellisen pitkän ajan kuluessa, ilman että tariffinimikettä olisi riitautettu (ks. asia C-250/91, Hewlett Packard France, tuomio 1.4.1993, Kok., s. I-1819, 19 ja 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Tässä tapauksessa komissio on katsonut riidanalaisessa päätöksessä, etteivät Tanskan tulliviranomaiset olleet tehneet tiivisteiden 131 ja 8471 maahantuontien yhteydessä minkäänlaista virhettä, koska kantajalle ei ollut milloinkaan annettu sitovaa tariffitietoa näitä tuotteita varten (riidanalaisen päätöksen 31 perustelukappale). Komissio on sitä paitsi katsonut, että kantaja oli toiminut vilpittömässä mielessä ja noudattanut kaikkia tulli-ilmoitusta koskevia voimassa olevia säännöksiä (riidanalaisen päätöksen 39 perustelukappale).

27 Ensinnäkin on syytä välittömästi torjua riidanalaiseen päätökseen sisällytetyt ja unionin yleisessä tuomioistuimessa toistetut komission väitteet, joiden tarkoituksena on pääasiallisesti katsoa, että kun sitovaa tariffitietoa ei ole annettu, tulliviranomaisten ei voida todeta menetelleen virheellisesti. Se seikka, ettei kantaja ollut pyytänyt sitovaa tariffitietoa kyseisiä tuotteita varten, ei nimittäin osoita, etteivät tulliviranomaiset ole tehneet virhettä. Kaikki muunlaiset tulkinnat tekisivät tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan sisällön asiallisesti merkityksettömäksi. Oikeuskäytännössä on sitä paitsi katsottu, että tulliviranomaisten menettely on voinut olla virheellistä tilanteissa, joissa kantajalla ei ollut sitovaa tariffitietoa tai kantaja ei ollut pyytänyt sellaista (asia 314/85, Foto-Frost, tuomio 22.10.1987, Kok., s. 4199, Kok. Ep. IX, s. 235).

28 Toiseksi on syytä todeta, että kuten riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, Tanskan tulliviranomaiset ovat tehneet tariffiluokittelua koskevan virheen antaessaan sitovia tariffitietoja (riidanalaisen päätöksen 24 ja 33 perustelukappale).

29 Kolmanneksi komissio ilmoittaa riidanalaisen päätöksen 45 perustelukappaleessa, että Tanskan tulliviranomaisten tiedossa oli marraskuusta 1999 lähtien eli siis ennen kuin tiivisteiden 131 ja 8471 riidanalainen maahantuontijakso 1.9.1997–2.8.2000 oli päättynyt, että niiden tuotteiden, joita varten sitova tariffitieto oli annettu, tariffinimike oli virheellinen, mutta ne eivät silti peruuttaneet kyseisiä sitovia tariffitietoja. Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee myös, etteivät Tanskan tulliviranomaisten suorittamat analyysit kohdistuneet pelkästään sellaisiin tuotteisiin, joita varten sitova tariffitieto oli annettu, vaan myös tiivisteeseen 131, jota varten ei ollut annettu sitovaa tariffitietoa (riidanalaisen päätöksen yhdeksäs ja kymmenes perustelukappale). Näin ollen Tanskan tulliviranomaisten tiedossa oli marraskuusta 1999 lähtien, että tämän oikeusriidan kohteena olevien kahden tuotteen tariffinimike

oli virheellinen. Nämä viranomaiset odottivat kuitenkin 27.11.2000 asti, ennen kuin ne ryhtyivät perimään tulleja jälkitullauksin (riidanalaisen päätöksen 13 perustelukappale). Ne eivät myöskään peruuttaneet 12.4.2000 asti voimassa olleita sitovia tariffitietoja niiden voimassaoloaikana, vaikka niillä olisi ollut siihen mahdollisuus. Lisäksi on todettava, että kantaja on marraskuun 1999 ja marraskuun 2000 välisenä aikana tuonut maahan tariffinimikettä 3504 käyttäen noin 240 tonnia tiivistettä 131 siten, että tuontitapahtumia oli 13, ja 40 tonnia tiivistettä 8471 kahtena tuontitapahtumana, vaikka Tanskan tulliviranomaiset tiesivät, että laktoglobuliinitiivisteiden tariffiluokitus yleisesti ja tiivisteen 131 tariffiluokitus erityisesti oli virheellinen. Erityisesti tiivisteen 131 yhteydessä on lopuksi syytä todeta, että toisin kuin komissio on kirjelmissään maininnut, kantajan suorittamat tämän tuotteen maahantuonnit riidanalaisena ajanjaksona olivat merkittäviä, koska niissä oli kyse sadoista tonneista ja 45 tuontitapahtumasta. Lisäksi on todettava asianosaisten olevan istunnossakin todetuin tavoin yksimielisiä siitä, että koska kyseiset tuotteet koostuivat heraproteiineista, niitä ei voitu luokitella yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3504, kuten Tanskan tulliviranomaiset olivat tästä huolimatta tehneet sitovissa tariffitiedoissa. Tanskan tulliviranomaiset ovat sitä paitsi myöntäneet tämän seikan, koska ne ovat tuontitullien kirjaamisesta jälkikäteen 27.11.2000 tekemässään päätöksessä todenneet, ”ettei tavaroita voitu luokitella nimikkeeseen 3504, koska kyse ei ollut maitoproteiineista vaan heraproteiineista”. Tästä seuraa, että kun otetaan huomioon tuonti-ilmoituksiin sisältynyt kyseisten tuotteiden kuvaus, jossa mainittiin nimenomaan eräs heraproteiini eli ”laktoglobuliini”, tulliviranomaisten olisi pitänyt kyetä havaitsemaan virheellinen tariffiluokittelu.

30 Neljänneksi on syytä todeta, etteivät Tanskan tulliviranomaiset eikä myöskään komissio riidanalaisessa päätöksessä ole kyseenalaistaneet sitä, että kaikki kantajan esittämät tulli-ilmoitukset ovat olleet täydellisiä. Erityisesti komissio on riidanalaisessa päätöksessä todennut, että hakemus osoitti, että asianomaisen oli katsottava toimineen vilpittömässä mielessä ja noudattaneen kaikkia tulli-ilmoitusta koskevia voimassa olleita säännöksiä (riidanalaisen päätöksen 39 perustelukappale). Komission oikeudenkäyntikirjelmissään esittämä väite, jonka mukaan tavaroiden kuvaus tulli-ilmoituksissa ei ollut täydellinen, ei siten saa tukea riidanalaisesta päätöksestä. Komissio ei myöskään ole istunnossa kyennyt ilmoittamaan sellaista oikeudellista perustaa, jonka nojalla voitaisiin katsoa, etteivät kantajan tekemät tulli-ilmoitukset olisi olleet täydellisiä. Komission väitteestä, jonka mukaan kantaja ei ollut toimittanut tiivisteistä 131 ja 8471 mitään sellaista teknistä asiakirjaa, jonka perusteella niiden tariffiluokittelu olisi voitu tehdä, on muistutettava, että tiiviste 131 oli yksi niistä tuotteista, joihin tulliviranomaisten vuonna 1999 suorittamat analyysit kohdistuivat (riidanalaisen päätöksen yhdeksäs perustelukappale). Lisäksi on kiistatonta, että Tanskan tulliviranomaiset ovat tarkastuksen jälkeen luokitelleet tiivisteet 131 ja 8471 samaan tariffinimikkeeseen kuin muut laktoglobuliinitiivisteet – sellaisetkin, joita varten oli annettu sitova tariffitieto. Lopuksi on muistutettava asianosaisten olevan yksimielisiä siitä, ettei kyseisiä tuotteita voitu luokitella yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeeseen 3504, koska tuotteet koostuivat heraproteiineista. Näin ollen on katsottava, että kantajan tuonti-ilmoituksiin sisältynyt tavaroiden kuvaus ”laktoglobuliini”, joka on eräs heraproteiini, on ollut riittävän täsmällinen siten, että tulliviranomaiset olisivat sen perusteella voineet todeta ainakin sen, ettei kyseisiä tuotteita pitänyt luokitella tähän tariffinimikkeeseen.

31 Viidenneksi Tanskan tulliviranomaiset olivat kantajan kanssa 2.11.1995 käydyssä puhelinkeskustelussa täsmentäneet, ettei sitovan tariffitiedon saaminen ollut tarpeen sellaista tuotetta – tässä tapauksessa tiivistettä 450 – varten, joka oli kantajan tekemän hakemuksen mukaan suureksi osaksi identtinen sellaisen tuotteen – tässä tapauksessa tiivisteen 470 – kanssa, jota varten oli jo annettu sitova tariffitieto. Tämä puhelinkeskustelu on vahvistettu kantajan 3.11.1995 Tanskan tulliviranomaisille lähettämässä kirjeessä, jonka sisältöä ei ole myöhemmin todettu virheelliseksi, minkä komissio vahvistaa riidanalaisen päätöksen 35 perustelukappaleessa. Tulliviranomaiset ovat itse toistaneet kantajan niille esittämät perustelut mainitessaan komissiolle osoittamassaan pyynnössä tästä puhelinkeskustelusta ja sen sisällöstä. Tämä tosiasiallinen tilanne on sitä paitsi antanut komissiolle aiheen päätyä toteamaan riidanalaisen päätöksen samassa perustelukappaleessa, että Tanskan tulliviranomaiset olivat tehneet virheen ennen 13.4.2000 tapahtuneiden tiivisteen 450 maahantuontien yhteydessä.

32 Tämän oikeudenkäynnin kohteena olevien tuotteiden osalta komissio toteaa riidanalaisen päätöksen 24 perustelukappaleessa, että Tanskan tulliviranomaisten lähettämän pyynnön mukaan tuontitullien kirjaamatta jättäminen ja peruuttaminen olisi oikeutettua, koska tuotteet, jotka eivät kuuluneet sitovan tariffitiedon piiriin, olivat tariffiluokittelun kannalta identtisiä niiden tuotteiden kanssa, joita varten oli annettu sitova tariffitieto. Komissio ei riidanalaisessa päätöksessä ole asettanut kyseenalaiseksi tätä tosiseikkoihin liittyvää toteamusta.

33 Lisäksi on huomautettava, että kaikki kyseessä olevat laktoglobuliinitiivisteet on koko ajan luokiteltu samaan tariffinimikkeeseen siitä riippumatta, minkä tariffinimikkeen Tanskan tulliviranomaiset valitsivat jälkitullauspäätöksessään. Tästä seuraa, että Tanskan tulliviranomaisten mielestä tiivisteet 131 ja 8471 olivat tariffiluokittelun kannalta identtisiä tuotteita muiden tiivisteiden kanssa – myös niiden, joita varten oli annettu sitova tariffitieto. Tätä arviointia tukee myös Tanskan tulliviranomaisten komissiolle osoittama pyyntö, jossa täsmennettiin, että ”kaikissa näytteissä proteiinien kokonaispitoisuus oli ainakin 80 prosenttia kuiva-ainepainosta laskettuna” tai että kyseiset tuotteet ”koostuivat useiden heraproteiinien tiivisteistä, joihin sisältyi yli 80 painoprosenttia heraproteiineja”. Myös Landsskatteretten on toistanut tämän tosiseikkoja koskevan toteamuksen 13.9.2007 antamassaan päätöksessä. Kun otetaan huomioon selitykset, jotka asianosaiset ovat esittäneet kirjelmissään, kyseessä olevien tuotteiden tariffiluokittelun kannalta tehtiin ero pelkästään niiden tuotteiden, joiden heraproteiinipitoisuus on yli 80 prosenttia, ja niiden tuotteiden, joiden heraproteiinipitoisuus on alle 80 prosenttia, välillä. Tästä seuraa, että kyseiset tuotteet ovat Tanskan tulliviranomaisten antamien selitysten mukaan todella olleet identtisiä tariffiluokittelun kannalta, kuten komissio on istunnossa myöntänyt. Komissio ei ole kyennyt ilmoittamaan istunnossa varsinkaan sitä, minkä merkityksellisten seikkojen vuoksi kyseiset laktoglobuliinitiivisteet eroaisivat toisistaan siten, että voitaisiin katsoa, etteivät nämä tiivisteet kuuluneet tullisäännöstössä tarkoitetulla tavalla ainoastaan yhteen tavaralajiin (asia C-199/09, Schenker, tuomio 2.12.2010, Kok., s. I-12311, 24 kohta). Komissio ei sitä paitsi ole milloinkaan kyseenalaistanut Tanskan tulliviranomaisten lausumaa, jonka mukaan kyseiset tuotteet olivat identtisiä tariffiluokittelun kannalta, eikä myöskään pyytänyt lisätietoja. Tältä osin on syytä korostaa, että tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1) 871 artiklan 5 kohdan mukaan komissio voi pyytää asianomaiselta jäsenvaltiolta tai miltä tahansa muulta jäsenvaltiolta lisätietoja, jos jäsenvaltion toimittamat tiedot osoittautuvat komissiolle riittämättömiksi sen käsiteltäväksi saatetun asian ratkaisemiseksi tietoisena kaikista siihen vaikuttavista seikoista. Edellä todetusta seuraa, että käsiteltävänä olevassa tapauksessa kantaja on voinut katsoa, että vaikka tiivisteitä 131 ja 8471 varten ei ollut annettu sitovaa tariffitietoa, ne oli luokiteltava samaan tariffinimikkeeseen kuin ne tuotteet, jotka kuuluivat tai olivat kuuluneet sitovan tariffitiedon piiriin.

34 Kaikkien näiden seikkojen perusteella on katsottava, että Tanskan tulliviranomaiset ovat menetelleet tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetuin tavoin virheellisesti laktoglobuliinitiivisteiden 131 ja 8471 tariffiluokittelussa. Riidanalainen päätös on siten tältä osin lainvastainen, koska päätös perustuu siihen, ettei tällaista virheellisyyttä ole.

35 Tästä seuraa, ettei kantajan toissijaisesti esittämää toista kanneperustetta ole tarpeen tutkia vaan ensimmäinen kanneperuste on hyväksyttävä ja riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 ja 4 kohta on kumottava siltä osin kuin ne koskevat laktoglobuliinitiivisteiden 131 ja 8471 maahantuonteja.

Oikeudenkäyntikulut

36 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Komission 12.11.2010 tekemän päätöksen K(2010) 7692 lopullinen, jossa todetaan, että tiettyjen tuontitullien kirjaaminen tileihin jälkikäteen oli oikeutettua eikä näiden tullien peruuttaminen ollut oikeutettua (asia REC 03/08), 1 artiklan 2 ja 4 kohta kumotaan siltä osin kuin ne koskevat laktoglobuliinitiivisteiden 131 ja 8471 maahantuonteja.

2) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Recombined Dairy System A/S:n oikeudenkäyntikulut.

Forwood Dehousse Schwarcz

Julistettiin Luxemburgissa 5 päivänä kesäkuuta 2013.

Allekirjoitukset